

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 1. Quomodo S. Augustinus consolatus sit, opibus non virtutibus
spoliatos?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

CAPVT XII.

*Æquo animo pauperibus ferendum, si
vanis diuitijs spoliemur, cum virtuti-
bus alijsq; rebus melioribus nolentes
spoliari non possint.*

§. I.

*Quomodo S. Augustinus consultus sit, opibus
non virtutibus spoliatus.*

SI, vt corpori anima præstat, ita
animæ quoque bona corporis bo-
nis anteferenda sunt, vilipenden-
da sunt vti que omnes diuitiæ, in virtutum
comparatione. Quare maxima hinc exitit
consolatio pauperum ac spoliatorum, quod
opibus priuati, non priuentur possessione
bonorum præstantiorum. *Amiserant omnia
qua habebant ait S. Augustinus, Numquid
fidem? numquid pietatem? numquid interioris
hominis bona, qui est ante Deum diues? Ha
sunt opes Christianorum, quibus opulentus dice-
bat Apostolus: Est autem questus magnus, pietas
eum sufficientia: Nihil enim intulimus in hunc
mundū, sed ne auferre quid possimus, habentes
autem victum, & tegumentū his contenti si-
mus. Nam qui volunt diuites fieri, insidunt in
tentā-*

*S. Augu-
stin. lib.
1 de ciuit.
c. 10.*

ventationem, & laqueum, & desideria multa stulta, & noxia, qua mergunt homines in interitum, & perditionem. Radix est enim omnium malorum Avaritia, quam quidam appetentes à fide erraverunt, & inseruerunt se doloribus multis. Quibus ergo terrena diuitiæ illa vastatione perierunt, si eas sic habebant, quemadmodum ab isto foris paupere, intus diuite audierant; id est: si mundo utebantur tamquam non utentes, potuerunt dicere, quod ille grauer tentatus, & minime superatus: Nudus exi de utero matris mee, nudus reuertar. Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est, sit nomen Domini benedictum. Ut bonus seruus magnas facultates haberet, ipsam Domini sui voluntatem, cui pedissequus mente ditesceret; nec contristaretur eis rebus uiuens relictis, quas fuerat citò moriens relicturus. Illi autem infirmiores, qui terrenis his bonis, quamuis ea non praeponerent Christo, aliquantula tamen cupiditate coharebant, quantum hac amando peccauerint, perdendo senserant. Tantum quippe doluerunt, quantum se doloribus inseruerunt; sicut Apostolum dixisse supra commemoravi. Oportebat enim, ut eis adderetur etiam experimentorum disciplina; quibus fuerat tamdiu neglecta verborum,

T 3

Nauq

Nam cum dixit Apostolus: qui volunt diuites fieri, in tentationem incidunt &c. profecto in diuitijs cupiditatem reprehendit, non facultatem; qui praecepit alibi dicens: Praeceptum diuitibus huius mundi, non superbe sapere, neque sperare in incerto diuitiarum suarum, sed in Deo vivo, qui praestat nobis omnia abundanter ad fruendum: bene faciant, diuites sint in operibus bonis, facile tribuant, communicent, thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum, et apprehendant veram vitam. Hac qui de suis faciebant diuitijs, magnis sunt lucris lenia damnata solati, plusq; latati ex his, quae facile tribuendo tutius seruauerunt, quam contristati ex his, quae timide retinendo facilius amiserunt. Hoc enim potuit in terra perire, quod piguit inde transferre. Nam qui receperunt consilium Domini sui dicentis: Nolite condere vobis in terra thesauros, ubi tinea, & rubigo exterminant, & ubi fures effodiunt, & furantur, sed thesaurizate vobis in caelo thesauros, quod furtum non accedit, neque tinea corrumpit: ubi enim est thesaurus tuus, ibi erit & cor tuum. Tribulationis tempore, probauerunt, quam recte sapuerint, non contemnenda veracissimum praecceptorem, & thesauri sui fidelissimum, inuictissimumq; custodem: nam s; multi sunt gaudij, ibi se

Se habuisse diuitias suas, quò contingit, ut hostis non accederet, quantò certius & securius gaudere potuerunt, qui monitu Dei sui illuc migrauerant, quò accedi omnino non posset? Unde Paulinus noster Nolensis Episcopus ex opulentissimo diuite voluntate pauperrimus, & copiosissime sanctus, quando & ipsi Barbari Nolam vastauerunt, cum ab eis teneretur, sic in corde suo, ut ab eo postea cognouimus, precabatur: Domine non excrucier propter aurum & argentum; ubi enim sint omnia mea, tu scis; ibi enim habebat omnia sua, ubi eum condere, & thesaurizare ille monuerat, qui hac mala mundo ventura predixerat. Ac per hoc, qui Domino suo monenti obedierant, ubi & quomodo thesaurizare deberent, nec ipsas terrenas diuitias barbaris incurstantibus amiserunt. Quos autem non obedisse poenituit, quid de talibus rebus faciendum esset, si non precedente sapientiâ, certè consequente experientia didicerunt. At enim quidam boni etiam Christiani, tormentis excruciatii sunt, ut bona sua hostibus proderent. Illi verò nec prodere, nec perdere potuerunt bonum, quo ipsi boni erant; si autem torqueri, quam mammonam iniquitatis prodere maluerunt, boni non erant. Admonendi autem fuerant, qui tanta patiebantur pro auro, quan-